

hittem, eltévedek az erdőben. S a kis karácsonyfát, mint a papok az Oltáriszentséget, magasra emelve két összégemberedett kacsóiban maga előtt, boldogan és átszellemülve, de borzasztó fáradtan vánszorgott a falu felé a ropogós havon.

— Fáradt vagy fiacskám, — suttogta neki, keményre csókolván a fülét, a hideg. — Állj meg! Pihenjünk kicsit! Hiszen itt oly szép és itt is karácsony estéje van.

— Öreganyámék várnak — felelt neki anélkül, hogy szóra nyitotta volna ajkát a gyerek.

— Nézz föl oda az égre! Az a fénylő csillag ott a sebesült apád. És mellette van az anyád, látod?

— Látom, — vetette föl kőkényszemét Jani a csillagos égboltozatra.

— Hát akkor ne törődjél semmivel, hanem borulj térdre és imádkozzál értük, — szorította meg zsibbasztó kezével a hideg és lassan, majdnem észrevétlenül térdre nyomta a karácsonyfás gyerekek a fagyos országút közepén, a hóban.

A jó Isten pedig, aki ezen a karácsonyestén csak bujkálva mert itt-ott lekukueskálni felhői mögül a földre, karácsony éjtszakáján egyszer csak így szólott Szent Péterhez, lemutatva a földre:

— Nézd, Péter, ott... a Kárpátok között... az országuton... Egy gyermek... Látod, a szeretet fája van a kezében.

Péter odanézett — jó szeme volt — és csöndesen felelt:

— Igen... egy gyermek... a szeretet fájával... Megfagyott...
Zsoldos László.

Karácsonyi álom

Hull a hó... hull a hó... és — giling-galang —
Égi hárfa zendül, cseng a kis harang.
Szent karácsonyest van, ájtatos dalu,
Kis Jézust dicsérni gyűl a kis falu,
Kis Jézust dicsérni, ki ma született
S aki a megváltó, örök Szeretet.

*

Lenm az utcavégen, a falu határán
Nádfödeles viskó áll magában árván.
Szomorú a hajlék, hát még a lakója!
Nincsen itt fényesség, nincsen csillogó fa,
Csak a hó világít, messze még a hajnal...
Szegény özvegyasszony virraszt könnyes arccal,
Fiacskája beteg, láz gyötri a testét,

Soha ily fekete, bus karácsonyestét!
 Fölriad a gyermek: „Édes, jó anyácskám,
 Menjünk a templomba, legalább meglátnám
 Ott a kisdéd Jézust az ő szent anyjával
 És a pásztorokat, a három királlyal.“
 Szól az özvegyasszony, elcsuklik a hangja:
 „Jaj, hogy is mennénk el ebbe a viharba?...
 Imádkozz, fiacskám, álmodj csudaszépet,
 Hiszen a kis Jézus így is szeret téged,
 Templom a kunyhó is, ahol imádkoznak
 S ha nem látod máma, majd meglátod holnap!“
 Földerül a gyermek sápadt arca menten:
 „Szeret a kis Jézus, ugy-e, szeret engem?...“
 Pici kezecskéjét kulcsolja imára,
 Szeme lecsukódik... S odakünn szítálva
 Hull a hó... hull a hó... és — giling-galang —
 Kis Jézust dicsérni hív a kis harang.
 Nádfődeles viskón zörren a kilincs,
 Tündércsengetyü szól: csingiling, csiling.
 Nyilik már az ajtó, fényesség ragyog:
 Halk-suhanva jönnek három angyalok.
 Angyaloknak élén csöppnyi dalia:
 Égi, szőke Gyermek, az Isten Fia.
 Hoz fenyőt az egyik, rajta mennyi jó:
 Selymes, lágy cukorka és arany dió!
 A másik kezében apró Betlehem,
 Nem lehet szebb ennél fenn az égben sem!
 Aztán szép subácska, csákó, hintaló,
 Ilyen kis legénynek éppen ez való!
 Három angyaloknak most Jézuska int,
 Ágyacskája mellé rakják sorra mind...
 Álom vagy valóság? Földre szállt csoda:
 Nádfődeles viskó — tündérpalota.

*

Hull a hó... hull a hó... és — giling-galang —
 Kis Jézust dicsérni hív a kis harang.
 Kérdi anyja reggel: „Hogy vagy Pistikám?“
 Fölkacag a gyermek, fürgé és vidám.
 Ki a szívek mélyén szent hitet kutat,
 Meghallgatja Jézus hó imájukat.
 Mennek a templomba nagyvigan, gyalog...
 Utjukon kísérik három angyalok.

Szathmáry István.